

**נושא העבודה : עדותו של ניקולאי אלנטוך,
הרפלקציות האישיות של חברי הקבוצה והרפלקציה הקבוצתית**

שם הסרטון: "התחנה האחרונה"

קבוצה מספר: 1

שמות חברי הקבוצה: ניקולט, יסמין, שלי, אנסטסיה

כיתה י4

2023

תסריט: שלי צצק
צילום: יסמין אשורוב
עריכה: יסמין אשורוב, ניקולט גונצ'רוב
בימוי: ניקולט גונצ'רוב
בימוי קולות: שליו גאוי, יסמין אשורוב, ניקולט גונצ'רוב
שחקנים: ניקולט גונצ'רוב, אנסטסיה אובסיינקו, שלי צצק, עופרי חגיג, נינה פרלגשוילי, יהלי ששון
הסרטון מבוסס על עדותו של: ניקולאי אלנטוך

התחנה האחרונה

עדותו של ניקולאי אלנטוך

ניקולאי אלנטוך – סבא רבה של יסמין.

ניקולאי היה באותה תקופה בן 13, גדל בעיר לובלין שבפולין הכבושה ונכנס כמו כן לגטו לובלין עם אמו ואחותו.

בגטו גרו בצפיפות רבה עם משפחות נוספות וגוועו ברעב.

בשנת 1943 יצאה רכבת מהגטו למחנה השמדה "סוביבור" שהיהודים לא ידעו שהיא נוסעת לכיוון המוות שלהם מכיוון שהבטיחו שבסוביבור יהיו להם חיים יותר טובים.

כשהגיעו לתחנה, הנאצים אמרו להם לצאת מהרכבת כי הגיעו ליעד והם צריכים לקחת את הדברים וללכת למבנה.

כשיצאו מהרכבת, הנאצים התחילו להפציץ את היהודים ממטוסי תקיפה.

אחד היהודים אמר ליהודים להתחבא במסילות ברזל מתחת לרכבת, אך ניקולאי ומשפחתו לא הקשיבו להצעה כי הרגישו שמהו לא בסדר וחשו שיקרה משהו רע אם יקשיבו ורצו למבנה הקרוב לסוף הפינה שם. הם התחבאו ליד כל מיני חפצים שזרוקים ומכוסים בבד ישן על הרצפה והתכסו בסדין, והעמידו פנים שהם חלק מהחפצים הזרוקים על הרצפה.

הם רעדו מפחד וקור והם היו צריכים לשמור על שקט מוחלט למרות הקושי הרב.

וכך נצלו, בזמן שכל מי שהתחבא במסילות מתחת לרכבת מת. אבל ניקולאי ומשפחתו נשארו בחיים. הם ברחו לכיוון ברית המועצות לאזור אוקראינה.

הוא היה באוקראינה משנת 1943 עד 1947 בתקופה הזאת הכיר את אשתו בסיה.

ובשנת 1947 עלו יחד לארץ ישראל, נולדו להם שני ילדים, שישה נכדים ועשרה נינים.

רפלקציה קבוצתית:

העבודה הייתה מאוד משמעותית עבורנו ואנחנו גאים להיות חלק ממנה. התחלנו לכתוב תסריט על העדות, היו הרבה חילוקי דעות על איך לכתוב נכון את התסריט אך לאחר ההרצאה של אחד מנציגי הפרויקט הצלחנו לגבש דעה איך התסריט אמור להראות.

צילמנו במקום נטוש, היה ממש מהנה לצלם כי הרגשנו חיבור לשחקנים, ניסינו להעביר את העדות של ניקולאי, המקום התאים מאוד לאווירה והשחקנים נכנסו לדמות.

חברי הקבוצה ישבנו על העריכה והשקענו המון מחשבה על מנת להגיע לתוצר הסופי.

אנחנו מאוד מתרגשות מהתוצאה שיצאה לנו.

אנסטסיה: ביום הצילומים ובימים שאחריו כשעבדנו על העריכה, מחשבות שלי היו מרוכזות בנושא של העבודה, ורציתי שעבודה תהייה ברמה גבוהה כדי לעביר את המסר דרך סרטון קצר, שידבר לדור של היום, שהם ידעו מה עבר על העם היהודי בשואה, שישמעו על העדויות ויוכלו להעביר את זה לדורות הבאים ושיבינו את חשיבותו של יום הזיכרון לשואה ולגבורה. אני גאה שלקחתי חלק במטרה כל כך חשובה.

ניקולט: ביום שיצאנו ל"יד ושם" הרגשתי כאב נורא גדול והבנתי יותר את החיבור לנושא. המוצגים שראיתי והתיעוד מאותה תקופה סייעו לי ולחברי בקבוצה לחשוב על בחירת העדות ועל התסריט.

יסמין: כתיבת התסריט על סבא רבה שלי גרם לי לתחושת כאב. לכתוב את כל מה שהוא עבר לתאר את סבלו ואת הסכנות הרבות שעברו עליו. אבל יחד עם זאת היתה בי תחושת גאווה. ניתנה לי הזכות להנציח אותו. אני כותבת ומספרת את הסיפור שלו לא רק לחברים שלי אלא גם לכל מי שעוקב אחרי פרויקט "זיכרון מתחדש" באינסטגרם ביום הזיכרון לשואה ולגבורה.

שלי: לאחר מכן התחלנו לכתוב תסריט על העדות, היו הרבה חילוקי דעות על איך לכתוב נכון את התסריט אך לאחר ההרצאה של אחד מנציגי הפרויקט הצלחנו לגבש דעה איך התסריט אמור להראות, התחושות היו מוזרות מכיוון שלא יכולתי להאמין שאנחנו באמת עברו את זה.

רפלקציה:

שם התלמידה: אנסטסיה אובסיינקו

העבודה הייתה מאוד משמעותית בשבילי ואני גאה שהייתי חלק ממנה. כאשר התחלנו את העבודה הרגשתי שזה משהו שחשוב לדבר אליו ולעביר את החשיבות של יום השואה, ואת המסר של הסרטון שהוא להקשיב לעצמך ולהיות עם המשפחה.

התחלתי לעבוד עם מלא כוחות ורצון רב להעביר את המסר הזה כי הוא מאוד נגע לליבי.

כשהתחלנו בכתיבת התסריט יסמין ספרה על העדות של סבא רבא שלה, מאוד התחברתי לעדות שלו כל פעם שדברנו על הנושא הזה הרגשתי צמרמורת עוברת בגופי. לא אמנתי שזה מה שקרה. כך אנשים התנהגו לאנשים אחרים שהיו שונים מהם רק בדת ואמונה, וכל זה רק בגלל פקודות של בן אדם אחד, שהחליט להביא לעולם שנאת חינוס.

לאחר מכאן כאשר יצאנו לדרך ולצילומים הרגשתי אתת האחריות בידי בצילום הייתה חוויה שמגבשת מאוד עם חברות הקבוצה, ולא רק איתן אלה גם עם השחקניות ממגמת תאטרון שבבית ספרנו.

ביום הצילומים לראשונה נתקלתי בקושי, לפי התסריט היינו צריכות לצלם פסי רכבת ואת הרכבת עצמה, לא הייתה לנו אפשרות לכך. התייעצנו לגבי הפתרונות לבעיה. ביחד החלטנו לאלתר לפי המקום שהיינו בו, ומצאנו במה ניתן להחליף אותם. זה היה שלב מאתגר בעבודה בשבילי וגם אותו אהבתי, מכיוון שלאחר שהתמודדנו איתו הייתה בי הרגשה של סיפוק, שגם כאשר הקבוצה שלנו נתקלה בבעיה אנחנו ידענו איך להתמודד איתה.

ביום הצילומים ובימים שאחריו כשעבדנו על העריכה, מחשבות שלי היו מרוכזות בנושא של העבודה, ורציתי שעבודה תהייה ברמה גבוהה כדי לעביר את המסר דרך סרטון קצר, שידבר לדור של היום, שהם ידעו מה עבר על העם היהודי בשואה, שישמעו על העדויות ויוכלו להעביר את זה לדורות הבאים ושיבינו את חשיבותו של יום הזיכרון לשואה ולגבורה. אני גאה שלקחתי חלק במטרה כל כך חשובה.

רפלקציה :

שם התלמידה: שלי צצק

בראשית הפרויקט היו עדויות רבות והתלבטנו באיזה עדות לבחור לבסוף יסמין חברה בקבוצה שלי הציע שנעשה סרטון על העדות של סבא רבה שלה ניקולאי.

לאחר מכן התחלנו לכתוב תסריט על העדות, היו הרבה חילוקי דעות על איך לכתוב נכון את התסריט אך לאחר ההרצאה של אחד מנציגי הפרויקט הצלחנו לגבש דעה איך התסריט אמור להראות, התחושות היו מוזרות מכיוון שלא יכולתי להאמין שאנחנו באמת עברו את זה.

לאחר סיום כתיבת התסריט, התחלנו לחשוב על מקום, ולאחר כמה דיונים על זה החלטנו לצלם במבנה נטוש ליד חוף דלילה.

הגענו למקום בבוקר, כל הקבוצה התרגשה סוף סוף לסיים את הפרוייקט, התלבשנו לבגדים מתאימים והתחלנו לצלם כמה סצנות, הבעיה העיקרית הייתה זה שלא ידענו איך נצלם את היציאה של האנשים מהרכבת, התחלנו לחשוב ולהציע פתרונות, לאחר כמה שעות של צילום סיימו לצלם, לאחר כמה ימים אני והקבוצה שלי בחרנו סאונדים, וערכנו את הסרטון.

רפלקציה :

שם התלמידה: ניקולט גונצ'רוב

בתחילת הפרויקט הרגשתי מן הרגשה של גאווה שאני אחת מאלה שמתעדות את הזיכרון על השואה .

ביום שיצאנו ל"יד ושם" הרגשתי כאב נורא גדול והבנתי יותר את החיבור לנושא. המוצגים שראיתי והתיעוד מאותה תקופה סייעו לי ולחברי בקבוצה לחשוב על בחירת העדות ועל התסריט.

בחרנו לעשות על העדות של סבא רבה של יסמין כי זה היה נראה לנו מעניין.

כתבנו את העדות והתחלנו לחשוב איך לכתוב את התסריט ואיך הסרטון יראה בסופו .

בשלב שהתחלנו לכתוב היה ממש חיבור בקבוצה שלנו התחלנו לחשוב המון על איך אפשר שזה יצא הגיוני והיו רעיונות רבים והיה קשה לבחור ברעיון הכי טוב.

התסריט עבר שינויים רבים על פי הערות שנתנו לנו.

הרגשנו קושי בזה שלא הצלחנו לגבש דעה משותפת אבל לבסוף הצענו רעיונות וחשבנו מה אנחנו אוהבות מכל הרעיונות. כשהתסריט היה מוכן התחלנו להתכונן לצילומים. אני וחברי הקבוצה מצאנו שחקנים מהממים ממגמת תאטרון ונוספו ילדים נוספים מחוץ למסגרת בית הספר.

לילה לפני יום הצילומים היה לי קשה להירדם כי ממש התרגשתי והייתי בלחץ. הגענו אני , חברי לקבוצה והשחקנים למקום הצילום והתחלנו לחפש איפה לצלם כל קטע. חייבת לציין , עוד בזמן כתיבת התסריט ידענו איפה אנחנו רוצים לצלם, ידענו שהמקום יתאים לאווירה.

ביום הצילומים היה מאוד כיף ומהנה לצלם קטעים והרגשתי חיבור מדהים לכולם. היו נפילות היו טייקים לא טובים אבל לבסוף אחרי שעות של עבודה סיימנו ונשארה העריכה. אני וחברי הקבוצה ישבנו על העריכה והשקענו המון מחשבה על מנת להגיע לתוצר הסופי . אני מאוד מתרגשת שלקחתי חלק בפרויקט.

רפלקציה :

שם התלמידה: יסמין אשורוב

בזמן שנחשפתי לפרויקט והבנתי שמדובר בעדות של ניצול שואה, חשתי צורך רב לכתוב על עדותו של סבא רבה שלי ניקולאי אלנטוך, וביקשתי מחברי לקבוצה שנעשה על העדות זו.

כתיבת התסריט על סבא רבה שלי גרם לי לתחושת כאב. לכתוב את כל מה שהוא עבר לתאר את סבלו ואת הסכנות הרבות שעברו עליו. אבל יחד עם זאת היתה בי תחושת גאווה. ניתנה לי הזכות להנציח אותו. אני כותבת ומספרת את הסיפור שלו לא רק לחברים שלי אלא גם לכל מי שעוקב אחרי פרויקט "זיכרון מתחדש" באינסטגרם ביום הזיכרון לשואה ולגבורה.

כתיבת התסריט נמשכה זמן רב, ועברה המון שינויים, כולנו עזרו אחד לשנייה. היה קושי בהחלטה על איך אנחנו נרשום את התסריט

כשהתסריט היה מוכן התכוננו לצילומים, אני הייתי הצלמת.

כל חבריי הקבוצה חשבנו על התלבושות, התכוננו לצילומים ושיתפנו שחקנים ממגמת תיאטרון.

צילמנו במקום נטוש, היה ממש מהנה לצלם כי הרגשתי חיבור לקבוצה שלי, ניסינו להעביר את העדות של סבא רבה שלי ואיך היה באמת הייתה, המקום התאים מאוד לאווירה והשחקנים נכנסו לדמות.

היה מהנה לצלם את כל הקטעים כי היינו בקבוצה אחת עם השנייה! כשסיימנו לצלם אני וחבריי לקבוצה ערכנו את הסרטון יחד. שיעה סייע לנו בכך שנתן לנו משוב על הסרטון ותיקנו בהתאם.